

**ידיעות אחרונות מגיש:  
וע מעשי-המופת של  
המלחמה, אשר זיכו את  
מבצעייהם בציון לשבח**

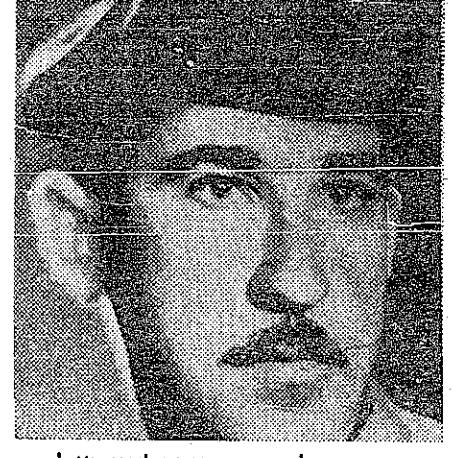


# ציון לשבח לששת-הימים

של ה-5 ביוני על סיני, דרך רצועת-החוף. הוא פרץ לחאריינס ושטף אותה באש ומבלי להשתהות הוביל את ה"פטוניים" הכבדים לעבר רפיח, שם נאבקו ה"צנטוריונים" של החטיבה. כאשר דיווחה הסירית כי נתקלה במוצב חטיבתי של המצרים ליד הצומת, תקפו ה"צנטוריונים" משמאל לכביש ואילו ה"פטוניים" של אהוד התנפלו על המוצב מימין ומן העורף. התנהל שם קרב דמים מול סוללות מוסתרות של תותחי גט. קטלניים. בתום המלחמה התברר, כי החטיבה ספגה שם חלק ניכר מאבדותיה.

והשיבו באש שוטפת, עד כי המצרים העדיפו לחפש להם מיסתור ושלחו את הטנקים קדימה כדי לחסל את הגשר ואת אלה שמתחתיו. הטנקים התקרבו אל הגשר במהירות, כשמפקדיהם בטוחים כי לצנחנים הנסוגים אין נשק גט. ואמנם, הנשק היחיד שנמצא מתחת לגשר, שהיה בו כדי לפגוע בטנקים, היו שני ריג'טים (רובים מטילי רימונים), אשר אינם יעילים ביותר מול טנק הפולט אש-מכל קנה יריה שלו. ז'אק אלימלך חיפה על הסמל יצחק לוי,

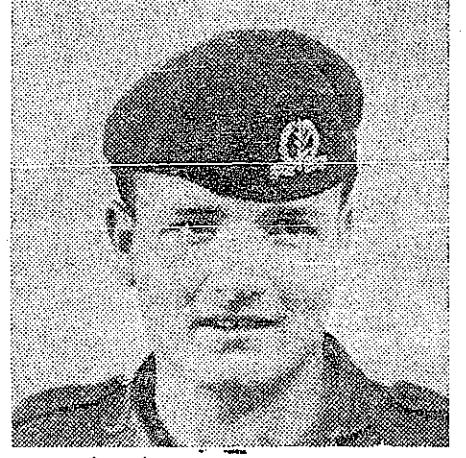
ירד מן הטנק שלו. הוא פסע בשקט אל שפת הוואדי. עתה נמצא הטנק נמוך ומנו. סגן אורן השליך רימון יד אחד... והחטיא. רימון שני החטיא. הרימון השלישי פגע בטנק עצמו. מפקד הטנק המצרי הבחין בנעשה וצווד את הצריח לכיוון שממנו הושלך הרימון. היתה שניה של מתח. מפקד-הטנק המצרי פתח את הצריח כדי להציץ אל הנעשה ובאותו רגע נחת הרימון הרביעי — "בול" בתוך הצריח. המפקד המצרי



**סגן-אלוף אהוד אלעד ז"ל**

באותו קרב, ספג ה"פטון" של אהוד שני פגעים בצריחו. אהוד נפצע בפניו ובידו. למרות פצעיו, לא התמהמה מפקד הגדוד ויצא בראש השיירה שלו לעבר שייך זועד. הקרב הבא, אחרי ש"גמרו" גם עם שייך זועד, היה הקרב הקשה על מיתחמי גירדי. שם, בגירדי, פגשתי באהוד לראשונה, אחרי שנמרדנו בבוקר בנקודת הזינוק, מספר מפקד החטיבה, אל"מ "שמוליק". הוא לא הודיע לי כי נפצע, אף-על-פי שמאוחר יותר התברר שכבר אז לא מסוגל היה להניע את ידו. הפגישה בין מג"ד ה"פטוניים" ומפקד החטיבה היתה באותה נקודה, שבה הושלמו ההכנות להסתער על גירדי. התברר אז, כי ה"צנטוריונים" כבר אמנם חלפו-עברו את המיתחמים לאחר ש"ניקו" אותם, אולם, הם לא התעכבו כדי להשלים את המלאכה בידודיות. כאשר המשיכו ה"צנטוריונים" בדהרתם דרומה, חזרו המצרים ואיישו את מוצביהם. עתה הוטל על ה"פטוניים" של אהוד לכבוש את גירדי מחדש.

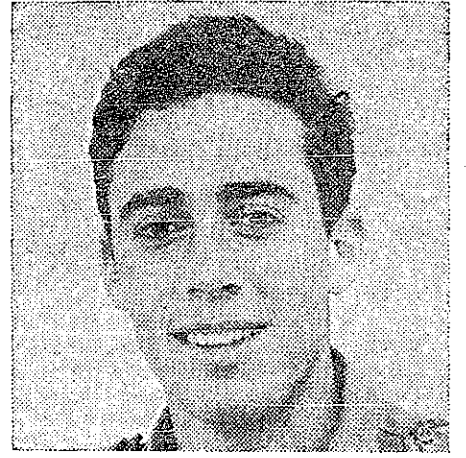
השעה היתה סמוך לצהריים, כאשר אהוד תקף עם הטנקים שלו, כשהוא מגיח ממזרח. אותה שעה, כאשר התנהל קרב קשה, לא ידע איש מאנשי הגדוד כי המפקד פצוע. הם ראו את הטנק שלו פולט אש תופת לכל הכיוונים ושמעו את פקודותיו במכשיר הקשר. עד לאותה שעה, כבר "היסלה" החטיבה שלוש חטיבות



**רב-טוראי ז'אק אלימלך**

שיצא לעבר הטנק הראשון. כאשר הגיע הטנק למרחק של כ-25 מטרים מן הגשר, הצית אותו אחד מ-12 הרימונים של לוי. אנשי הצוות זינקו החוצה וחוסלו במקלע. רק אחד מהם הצליח להשליך רימון לעבר הגשר ולהמלט לעבר הטנק השני. ז'אק אלימלך רדף אחריה, תוך שהוא יורה לעבר הטנק השני. מפקד הטנק, שנתקף בפחד, העלה מסך עשן ונסוג במלוא המהירות, ביחד עם חיילי החי"ר שמצאו עצמם ללא מגן מול הצנחנים. כאשר חזרתי אל מתחת לגשר, היתה שם שמחה גדולה, מספר ז'אק בחיך, כאשר נזכר בקבלת הפנים הצוהלת שערכו חבריו הפצועים לו ולסמל איציק לוי, אחרי שהשתחררו מאימת הטנקים. ז'אק אלימלך הוא צעיר בלונדי, גבה-קומה, בן 19.5. הוא עלה מבולגריה בי-1949, למד בב"ש, "רמו" בראש-ל"צ וסיים את ביה"ס למיכון חקלאי בעכו. בקרוב הוא עומד להשתחרר ולחזור אל בית הוריו, בכפר הנגיד.

**טנק-המפקד הסתיר את הבשורה-המרה**  
רב-סרן אהוד אלעד היה מפקד גדוד "פטוניים", בחטיבת השריון שהסתערה בבוקרו



**סגן שמואל אורן**

קרב פנימה והטנק השתקק. כעבור דקה הורה סגן אורן את עמיתו, יצחק כהן מבית אלפא, להיכנס לואדי עם טנק משלו — ולפגוע בטנק המצרי. הוא עשה כן. היה זה רק טנק אחד מתוך השבעה, שהשמיד סגן אורן במלחמת ששת הימים.

## תבוסה על הגשר

רב"ט ז'אק אלימלך, זכה בציון לשבח, יחד עם חברו ליחידת הצנחנים, סמל יצחק לוי, בגלל אותה פעולה עצמה. כאשר נפגעו חמשת הזחל"מים של היחידה ליד עלי מונטאר שבדרך לחאריינס, היה ז'אק אלימלך בין ה-25 — רובם פצועים — שהצליחו לקפוץ מן הזחל"מים הבוערים ולחמוק מן המארב שצלב בהם מפרדס שבצד הכביש. אחרי נסיגה קשה לאורכו של ואדי סמוך, הגיעה החבורה אל גשר בטון קטן והחליטו להתכר מתחתיו. במרחק של 200 מטרים מאחור דלקו אחריהם שני טנקים שנועו בראש יחידת חי"ר מצרית. הצנחנים הפצועים התגוננו בשארית תחמושתם

## לבד — על מוצב האויב

סגן שמואל אורן, בן ה-20, תושב אשקלון, היה מפקד מחלקת טנקים מדגם "צנטוריון" במלחמת ששת הימים. על הכוח שהיה עמו, הוטל לכבוש מיתחם באבו-עניילה. לפי ידיעות המודיעין, היה במיתחם זה כוח קטן ואילו קרבה יחידתו של סגן אורן בהנחה כי הוא ייכבש בקלות. לא כך קרה. עם תחילת הקרב נכנסו טנקים אחדים לתוך שדה מוקשים וניחתה עליהם הפגזה ארטילרית כבדה. מיד נהרגו ארבעה מפקדים ומפקד הפלוגה של סגן אורן נפצע קשה. ההתקדמות תחת האש היתה קשה ולא היתה ברירה אחרת, אלא לסגת. מתוך 14 הטנקים שהיו עמו, יכלו רק 7 לנוע.

כוח זה נסוג והתכוון להתקפה שניה. עדיין לא ידעו כי במיתחם זה, שהיה קטן כביכול, נמצאו שני גדודי ארטילריה מצרית 20 טנקים. עתה התפצלו לשני כוחות וסגן אורן, עם מעט הטנקים שברשותו דהר אל המיתחם בפעם שניה. הפעם כבוונה לאגוף אותו משמאל. ליד שדה-המוקשים ובמרחק חצי מטר בלבד מן תחת. אש כבדה, אל המיתחם. היה זה מדרון חולי ותלול וכאשר הגיע הטנק של סגן אורן אל ראשו, התדרדר אחורה. אחר כך התעקש ועלה אל המוצב. הטנק השני עלה על מוקש ו"נתקע" ואולם הטנק השלישי הצליח לטפס ולעלות על המיתחם. בינתיים, הסתער סגן אורן לבדו על המיתחם ונע בתוכו כמה מאות מטרים. לבדו. דקות אחדות לאחר מכן הצליחו עוד 6—5 טנקים לטפס אל היעד והמצרים המבוהלים פתחו בבריחה באמצעות משאיות וברגל. עדיין ניתנה עליהם אש ארטילרית והכוח של סגן אורן הצליח להשמיד 5 טנקים מצריים — עד שגוועה האש. עתה דיווח המפקד: "היעד בידי". אך עדיין לא תמה המשימה. הכוח של סגן אורן, 6 טנקים, נשלח לחסום את כביש אבו-עניילה-אל-יעריש. הכוח הגיע למקום והתמקם בחשיכה. כאשר נייער, עם אור ראשון, הופתע סגן אורן לגלות 20—30 טנקים מצריים לא הרחק ממנו. היה זה גדוד טנקים וסגן אורן, למרות הכוח הנחות שברשותו, לא איבד עשתונותו. הוא הורה להסתער על הגדוד המצרי ובעצמו הצליח להשמיד שני צוותים שניממו בתוך הטנקים שלהם. הא כיצד? הוא ירד מן הטנק שלו, שילשל רימוני-יד לתוך הטנקים המצריים.

בכל זאת, הצליחו שלושה טנקים מצריים לברוח מן המקום. הראשון אפילו ניסה להסתער על הכוח של סגן אורן — ונפגע. השני נעלם בתוך ואדי וסגן אורן לא יכול היה לראות אותו. לפתע, הבחין באנטנות שביצבו מתוך הוואדי, אי אפשר היה לירות בטנק. הוא היה נמוך מדי, בתוך הוואדי. סגן אורן נטל ארבעה רימוני-יד ובקרר רוח